

Sygn. akt IX Ka 1393/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Sędziowie: SO Adam Kabziński

SO Zbigniew Karamara (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 9 lipca 2013 roku sygn. akt II K 349/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. K. uniewinnia od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu;

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. IX Ka 1393/13

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 13 stycznia 2013 roku w miejscowości G. gmina P. w województwie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Starachowicach prawomocnym wyrokiem II K 412/09 z dnia 26 sierpnia 2009 roku za prowadzenie pojazdu tj. o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 9 lipca 2013 roku w sprawie II K 349/13 w ramach zarzucanego czynu M. K. uznał za winnego tego, że w dniu 13 stycznia 2013 roku w miejscowości G. gmina P. usiłował prowadzić w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Starachowicach prawomocnym wyrokiem II K 412/09 z dnia 26 sierpnia 2009 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lecz czynu zamierzonego nie dokonał z uwagi na podjęcie interwencji przez funkcjonariuszy Policji tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. i za ten czyn na podst. art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 178 a § 4 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił, w trybie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na okres próby wynoszący 3 lata. Nadto na podst. art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł w stosunku do M. K. środek karny w postaci

zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jednocześnie na podst. art. 63 § 2 k.k. Sąd na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył M. K. okres zatrzymania praw jazdy od dnia 13 stycznia 2013 roku. Nadto na podst. art. 49 § 1 i 2 k.k. Sąd zasądził od M. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 200 zł. Sąd obciążył również oskarżonego kosztami sądowymi w wysokości 210 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. K. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. Obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na jego rozstrzygnięcie tj:

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranych dowodów przejawiającej się w zdyskwalifikowaniu zeznań K. B., E. K. i jego wyjaśnień, tylko dlatego, że są sprzeczne z zeznaniami policjantów Ł. T. i A. W. bez uwzględnienia okoliczności w jakich doszło do odjęcia interwencji, warunków drogowych, w tym braku śladów wskazujących na usiłowanie wyjechania przez niego samochodem na jezdnię;

- art. 172 kpk poprzez nie skonfrontowanie sprzecznych ze sobą dowodów w postaci zeznań świadków i jego wyjaśnień, która to czynność pozwoliłaby na wyjaśnienie wielu okoliczności związanych z usytuowaniem jego pojazdu, ustalenia miejsca krawędzi drogi z uwagi na jej niewidoczność (duże opady śniegu);

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, wynikający z przyjęcia że w dniu 13 stycznia 2013 roku w G. usiłował prowadzić w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. (...), lecz czynu tego nie dokonał z uwagi na podjęcie interwencji przez funkcjonariuszy pomimo, że właściwa ocena dowodów zaprzecza takim ustaleniom.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od postawionego mu zarzutu, względnie o jego uchylene i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Starachowicach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego M. K. okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Nie wdając się w merytoryczne rozważania na temat podniesionych w apelacji zarzutów w pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd I instancji wydając przedmiotowe orzeczenie dopuścił się uchybienia, które to skutkowało koniecznością uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Podkreślić należy, iż sprawcą czynu z art. 178 a § 4 k.k. jest osoba, która prowadziła w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym pojazd mechaniczny będąc wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

A zatem do znamion przestępstwa opisanego w art. 178 a § 4 k.k. należy m.in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku przyjął, iż zachowanie oskarżonego przybrało jedynie formę usiłowania i jego czyn zakwalifikował jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu pominął jednak jego szczególne znamię, które przesądza o odpowiedzialności oskarżonego. Mianowicie nie wskazał, iż M. K. w trakcie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości. Co prawda Sąd Rejonowy próbował ten błąd naprawić wydając postanowienie w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, niemniej jednak tego rodzaju niedopatrzienia nie można traktować w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej.

Podkreślić należy, iż zgodnie z jednolitym poglądem prezentowanym w orzecznictwie i literaturze przedmiotu, niedopuszczalnym jest prostowanie w trybie art. 105 k.p.k. błędnych rozstrzygnięć sądu co do winy i kary. W drodze

sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej nie można ich zatem zmieniać lub uzupełniać. Przepis art. 105 k.p.k. zezwala bowiem na sprostowanie orzeczenia lub zarządzenia tylko w zakresie oczywistej omyłki pisarskiej i rachunkowej, niedopuszczalna jest natomiast jakakolwiek ingerencja w merytoryczną treść wyroku (tak. wyrok SN z 19.07.2007 w sprawie V KK 376/06). Stąd też przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, że sprostowanie w trybie określonym w art. 105 k.p.k. merytorycznych elementów wyroku nie pociąga za sobą skutków prawnych (por. wyrok SN z 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05, post. SN z 16 grudnia 2009 r., IV KK 347/09).

W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie postanowienie Sądu Rejonowego o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej, odnosiło się w istocie do merytorycznej treści orzeczenia, a zatem ingerowało w rozstrzygnięcie podlegające wzruszeniu wyłącznie na drodze postępowania odwoławczego. A zatem jako niedopuszczalne i nieskuteczne nie wiązało Sądu Okręgowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż czyn przypisany oskarżonemu w wyroku wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy w trybie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego M. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

SSO Adam Zarzycki SSO Zbigniew Karamara SSO Adam Kabziński